

Artikel 4: Politikernes, politiets og efterretningsvæsnens antikommunistiske felttog 1957 – 1968.

Et anklage skrift.

Agenter for en fremmed magt.

Officerer i nazistenes tjeneste – Terrorister i NATOs 5. kolonne.

I forbindelse med at spørgsmålet om frihedskamp eller terrorisme igen er blevet aktuelt, og at vi i den nærmeste fremtid må forvente, at der rejses sag mod flere foreninger og enkeltpersoner for at have støttet frihedskamp i Colombia og Palæstina kunne det måske være nyttigt at se tilbage på en retssag, som grundlæggende drejede sig om det samme.

Det drejer sig om den store retssag, som i 1960 - 61 gik under navnet Hjalp-sagen. Aktørerne var modstandsbevægelsen, kommunisterne og dagbladet Land og Folk, ved chefredaktør Martin Nielsen, på den ene side – og chefen for hæren, generalløjtnant Viggo Hjalp og tidligere medlem af nazipartiet, oberst Schødt-Eriksen – dengang Københavns kommandant – på den anden. Den sidste del følger op og sætter spotlightet NATOs 5. kolonne – og dens danske aflæggere.

Af Anton Nielsen

Land og Folks redaktør blev dømt først i landsretten og året efter i højesteret. I det år der gik imellem landsretsdommen og højesterettens kendelse i Hjalp-sagen, blev Poul Emanuel – DKUs daværende formand – dømt for at have fornærmet Hjalps højrehånd, nazisten Schødt-Eriksen, ved på en efterlysningsplakat, at have kaldt ham for nazist.

Det var unægtelig ikke nogen nyhed. Et enkelt kik i det såkaldte ”Bovrupkartotek”, der indeholder alle navne (?) på danske nazister – afslørede, at den store ”frihedskæmper” Schødt Eriksen var en af dem. Alligevel blev DKUs formand Poul Emanuel dømt. Naturligvis.

De to nævnte personager, Hjalp og Schødt-Eriksen, havde under besættelsen – sammen med general Gørtz – udgjort den såkaldte ”lille generalstabs” ledelse, som på eget initiativ – og ifølge dem selv – i fuld forståelse med en række prominente samarbejdspolitikere, forestod fordelingen af våben til modstandsbevægelsens forskellige grupper. Det var denne trafik, der i foråret 1960 blev kendt af en bredere offentlighed som ”den skæve våbenfordeling”.

Man – det vil sige den ”lille stab” – forfordelte simpelt hen de militære grupper – de såkaldte ventegrupper (eller O-grupper), der aldrig kom i kamp. De var af den lille stab udset til et langt vigtigere formål, nemlig at forhindre et ”kommunistisk kup” efter befrielsen.

Kupplaner – frit opfundet til formålet – som der følgelig overhovedet intet belæg var for. De eksisterede kun i deres syge hjerner, men blev brugt til at legitimere deres beskidte marodørarbejde.

Imens fik de aktivt kæmpende modstandsgrupper, som f.eks. BOPA og Holger Danske, ingen våben, hvilket bevisligt kostede ikke så få frihedskæmpere livet.

”Hemmelig alliance”

”Sagens formelle baggrund er,” skrev Land og Folk dagen før retssagen skulle begynde i landsretten, ”at general Hjalp – efter lang betænkningstid – omsider, i en udtalelse i Berlingske

Tidende, gik til angreb på det af dr. phil. Jørgen Hæstrup skrevne værk om modstandsbevægelsens historie, "Hemmelig alliance", der – hvad visse officerskredses virksomhed under besættelsen angår – er lidet flatterende for disse og til med meget afslørende.

General Hjalff, der sammen med general Gørtz og det omtalte tidligere medlem af nazipartiet, Schødt-Eriksen, udgjorde hærens såkaldte "lille generalstab", erklærede i Berlingske Tidende, **at han og hans stab af politiske grunde havde tilbageholdt og gemt våben, der var bestemt for modstandsbevægelsen."**

Generalens tilståelse, fremkaldte dengang en sand eksplosion af protester fra tidligere ansvarlige modstandsledere, og en række ikke mindre skarpe kommentarer i så godt som hele pressen, og blev af bl.a. Land og Folk karakteriseret som "landsforræderi."

Det udviklede sig hurtigt til et offentligt opgør i pressen om besættelsestidens og modstandsbevægelsens historie. Dengang var der stadig mange mennesker, som huskede hvad der var sket, det kniber unægtelig noget mere i dag. Derfor bl.a. denne artikel.

Dagbladet informations journalist, Erik Nørgaard, førte an med en lang række alvorlige afsløringer af officererne optræden. På den baggrund kunne det måske undre nogen, at det var Land og Folk og dets chefredaktør, som blev slæbt for retten. Men det var vel egentlig meget logisk. I hvert fald set fra et antikommunistisk synspunkt.

I håb om, at hele sagen kunne gøres til en sag mod kommunisterne – og forræderiet mod modstandsbevægelsen dermed gled i baggrunden – anlagde generalen sag mod Land og Folk, og krævede lovens hårdeste straf til den ansvarshavende redaktør, og dertil en astronomisk høj erstatningen for generalens tab af "ære".

Kendes døde og magtesløse.

Stævningen kom den 19. marts 1960.

"Hjalff sagsøger Land og Folk"

"Chefen for hæren, generalløjtnant Viggo Hjalff har i går anmodet højesteretssagfører I. Chrstrup om at anlægge sag mod dagbladet Land og Folks ansvarshavende redaktør, Martin Nielsen.

Årsagen er en artikel i bladets torsdagsnummer med overskriften:

Hvad ved general Hjalff om stikkeren Berndt?

Artiklen rummer efter general Hjalffs opfattelse grove fornærmelser mod ham, og der vil under sagen blive nedlagt påstand om straf og erstatning samt, at de fremsatte udtalelser kendes ubeføjede."

Artiklen, som i den grad havde krænket generalens ære, stod ganske rigtig at læse torsdag den 17. marts 1960. Den var general Hjalffs påskud til netop at stævne kommunisterne, dagbladet Land og Folk og redaktøren, som han "foruden straf til bladets ansvarshavende redaktør og dom for, at de fremsatte ytringer kendes døde og magtesløse, kræver en erstatning for tort m.m. af Land og Folk på 100.000 kroner":

"Hvad ved general Hjalff om stikkeren Berndt? (17. marts 1960)

Og om de tyske våbendepoter til brug for danske "nationalister"?"

Som refereret i Land og Folk forleden har hærchefen, general Viggo Hjalff, indledt en temmelig enestående kampagne. Den går kort sagt ud på at fremstille ham selv som en helt, ikke – af gode grunde – i kamp for fædrelandet, men i landsforræderi og i hvert fald indirekte i medskyldighed i mord på landsmænd under den tyske besættelse ved at foreholde modstandsbevægelsen de våben, der tilsendtes den via Sverige.

Den eneste mulige forklaring på, at generalen i dag ligefrem praler med de ugeringer, han begik den gang, da han endnu kun var kaptajn, og sad i en nøglestilling i den "lille stab" omkring general Gørtz, synes kun at være, at han vil forsikre de "nye" våbenfæller i den vesttyske værnemagt om sin fulde loyalitet – nu som dengang. Og det rejser igen visse spørgsmål, som generalen næppe vil have noget imod at besvare, når han nu er så godt i gang med at lægge kortene på bordet.

Som for eksempel: Hvad ved daværende kaptajn Hjalp om den daværende kaptajn Berndt? Trods indgående undersøgelser har vi ikke kunnet identificere kaptajn Berndt og går derfor ud fra, at det er et dæknavn. Men general Hjalp kender utvivlsomt sin daværende officerskammerats rigtige navn. Hvilket dæknavn brugte Hjalp i øvrigt selv?

Vi skal forklare vor interesse for den mystiske kaptajn Berndt.

Ifølge en forhørsprotokol af 16. juli 1945 over den tidligere tyske Abwehr-officer i Danmark, major Carl Andersen, blev Gestapo-chefen i Danmark, dr. Hoffmann, engang i 1944, sandsynligvis i januar, opsøgt af en kaptajn Berndt, som fortalte ham, at "danske nationalister" var begyndt at blive bange for den kommunistiske bevægelse i Danmark. De frygtede, at de sovjetiske fremrykninger på østfronten ville give de danske kommunister så gunstige arbejdsvilkår, at de i den sidste ende kunne overtage magten i Danmark i tilfælde af invasion.

Berndt forsøgte at bilde Hoffmann ind, at kommunisterne havde våben nok til 20-30.000 mand, mens de "nationalistiske kredse" var "meget dårligt forsynet" (Det sidste var den gang rigtigt nok, idet de danske officerer uden kamp havde overladt tyskerne samtlige danske våbenlagre den 29. august 1943.)

Kaptajn Berndt var derfor bemyndiget til at foreslå de tyske myndigheder, at de skulle oplagre våben over hele landet til brug for "nationalisterne".

Det kan måske være svært for mennesker i 2009, helt at forstå den dybere sammenhæng i ovenstående. Men kort sagt var generalen blevet fanget i klokkeklart landsforræderi.

Handlede Berndt på Hjalps vegne?

"Det vil herefter umiddelbart forstås, hvorfor vi spørger general Hjalp, hvad han véd om kaptajn Berndt. For det kan jo ikke nægtes, at denne plan om våbendepoter til brug mod kommunisterne har en uhyggelig lighed med kaptajn Hjalps samtidige planer, der efter hans egen tilståelse gik ud på at oplagre våben – til brug mod kommunisterne.

Ligheden er så stor, at man uvægerligt ledes til at stille spørgsmålet: Handlede Berndt på Hjalps vegne, da han henvendte sig til Gestapo-chefen?

Var Hjalp vidende om og indforstået med den pris, som Berndt tilbød Gestapo-chefen mod at få de nævnte våbendepoter?

Vi ved ikke, om våbendepoterne blev oprettet. Men vi véd, at den "danske" pris blev betalt. Den bestod i, at Berndt stak en dansker, der havde været ledende i efterretningsarbejdet for de allierede både i Danmark og i Tyskland, til tyskerne. Denne dansker, hvis identitet er os bekendt, blev taget af tyskerne, og hele hans gruppe, som havde forsynet Danmarks allierede med uvurderlige oplysninger, blev trevlet op.

Hvis general Hjalp også vil prale af disse bedrifter, skal vi gerne give ham den fornødne spaltepads her i bladet."

Dagen før dagen.

"... af mange grunde tiltrækker Hjalp-sagen sig meget stor interesse," skrev Land og Folk dagen før retssagen tog sin begyndelse i landsrettens 3. afdeling," men ganske særligt, fordi Land og Folk i sagen som vidner vil føre op mod 40 af modstandskampens bedst kendte og mest ansvarlige ledere

samt en række militærpersoner for gennem deres udtalelser at søge skabt klarhed over mange dunkle forhold omkring våbenfordelingen.

Blandt de mange vidner er folketingsmand Frode Jacobsen, general Gørtz, direktør Ole Lipmann, der var de allieredes repræsentant i Danmark, tidligere medlem af nazipartiet, men alligevel medlem af den ”lille stab”, oberst Schjødt-Eriksen, nedkastningschefen på Sjælland, redaktør Stig Jensen, flere af marinens højere officerer, professor Mogens Fog, Svend Wagner (”general Johansen”) og mange andre, der nu får lejlighed til at skrive et afgørende kapitel af den danske modstandsbevægelses historie i retten og under vidneansvar.

Alene af den grund er Hjalff-sagen enestående i dansk retshistorie. Derfor ventes der stor tilstrømning til sagen, så det vil være klogt at komme i god tid, hvis man vil overvære den, selv om retsmøderne er henlagt til 1. afdelings store sal...”

Det følgende er langt fra en fuldstændig gennemgang af forløbet, men glimt af det der skete i de dage.

25. maj 1960. Straffen skal fuldbyrdes...

Højesteretschef Christrup:

”Alle må i dette land have beskyttelse, men det må i særlig grad gælde landets førende mænd. Aldrig har vel nogen været overvældet af flere æresfornærmelser end general Hjalff. Det er et helt alpelandskab af æresfornærmelser, og de ærede dommere ved allerede, at de alle er ubeføjede. Siden 1945 er Hjalff avanceret fra kaptajn til generalløjtnant. Det ville ikke være sket, hvis han ikke havde nydt tillid, og hvis ikke hans forhold var blevet undersøgt og erkendt at være i orden.”

Derfor krævede generalens advokat, at:

”Landsrettens dom blev fuldbyrdet uanset om sagen måtte blive indanket for en højere instans.” Så var tonen slået an. Han motiverede sit uhyrlige krav med, at ”han mente at kunne forudse, at landsretsdommen ikke ville blive ændret, selv om den forelægges for Højesteret”.

Og han fortsatte i samme nedsættende og arrogante tone, ved, på hærchefens vegne, ”at kræve Land og Folks chefredaktør idømt fængselsstraf på 2 år og en erstatning på 100.000 kroner for tort og svie. Dertil 5 % i rente fra den dag stævningen var blevet udtaget.

Herefter oplæste han Hjalffs udtalelse til Berlingske Tidende, der blev optakten til de mange angreb på generalen, hvilket efter advokatens mening var helt forkert, idet spørgsmålet om våbenleverancerne i besættelsestiden alene måtte ses under den synsvinkel, **at de svenske våben var hærens våben.**

Derfor fandt han, at når ”et blad der hedder Land og Folk, havde beskyldt hærchefen for landsforræderi, fuld loyalitet over for tyskerne, ugerninger, meddelagtighed i mord og for at være identisk med en stikker, var det ikke alene fornærmelser – ”**men overfornærmelser**” – i en udstrækning, der måtte pådømmes efter de strengeste paragraffer.”

”**Nu bør lovens sværd falde med dets fulde kraft,**” sagde han, ”det er sagen egnet til.

Og han tilføjede: ”Man har aldrig set en sag, der i grovhed når op siden af denne. 100.000 kroner er ikke for meget i erstatning for tort.

”**Den mulighed foreligger,**” fortsatte han hånlige spottende, mens han så direkte på den tidligere kz-fange Martin Nielsen som under besættelsen tilbragte fire år i fængsler og kz-lejr – ”**den mulighed forelægger,**” gentog han, ”at den ansvarshavende redaktør for Land og Folk er en attrap, og at det ikke gør noget, at han indespærres i nogen tid.

Det betragtes måske oven i købet som partiarbejde at sidde inde. Men det at betale penge ser den slags mennesker på med gru. Derfor er erstatning det eneste virkelige middel, man har for at komme den slags fremgangsmåder til livs, som har fundet sted her.”

Han sluttede denne omgang med følgende salut:

”Det skulle være overflødig, at føre vidner i denne sag. Det er klart, at de 40 vidner ikke skal bevise noget. Det tjener ikke noget ad rettens vej at yde bistand til et kommunistisk shownummer. Jeg skal derfor henstille, at alt uvedkommende stof holdes uden for denne sag.”

Det blev imidlertid umuligt for domstolen – hvor gerne man end ville - at følge højesteretssagføreren i det stykke, ikke mindst fordi hans klient, general Hjalff, faktisk havde tilstået forræderiet med sine tidligere udtalelser til Berlingske Tidende den 13. marts.

Dertil kom nu, at advokat Christrup selv i sin fremstilling af sagen, havde gentaget generalens påstande vedrørende ”den skæve våbenfordeling”. Derudover havde han delagtiggjort retten i generalens politiske overvejelser, som lå til baggrund for generalens besynderlige optræden

Om våbnene sagde han helt i overensstemmelse med hans klient tidligere udtalelser bl.a.:

”De første 500 af de 3000 svenske maskinpistoler blev tildelt hærens folk. Siden kom yderligere 4000 svenske og allierede våben hertil.

Jeg vil understrege, at alle disse 7000 våben fordeltes, dels til hærens såkaldte ”O-grupper”, der bestod af officerer, frivillige korps, tidligere gardere etc., dels til andre grupper. Ingen af disse våben blev oplagret. Alle blev fordelt med det samme. O-grupperne var homogene og havde militær baggrund.

De fik adskillige af våbnene, mens de civile grupper fik andre. **En beregning gjort op i foråret 1945, viste, at O-grupperne havde 2.300 mand og våben til 70 % af mandskabet. De andre grupper omfattede 14.000 mand og fik 33 % dækning i våben.**

”Det er der intet mærkeligt i,” fortsatte han ufortrødent,” at O-grupperne, hærens kerne, fik mange våben. O-grupperne havde været organiseret længe, de var kernetropper,” understregede han.

”... men de civile grupper, som voksede stærkt i besættelsens sidste uger, havde naturligvis ikke samme forudsætninger for at få bevæbning i samme omfang.”

Hrs. Christrup fremkom så med sin opfattelse af situationen i foråret 1945, som politisk skulle legitimerer general Hjalffs landsforræderiske handlinger.

”... det var usikre tider, ingen vidste om befrielsen ville komme fra øst eller vest. Derfor var det forståeligt, at generalen gav sine nærmeste medarbejdere ordre til, at de kommunistiske grupper ikke blev overforsynet.

Det var en fuldstændig klar ordre, og den kan i dag ses i lyset af det, der skete i Randstaterne, Polen, Tjekkoslovakiet, Ungarn og Grækenland.

Nu kunne man tro, at generalen var stolt af det fremsyn, han havde vist, men det var han ikke. Den handling, han dengang udførte, forekom ham blot helt rimelig ud fra hans pligter over for staten.

Det ligger derfor uden for fornuftig tanke, at generalen har begået landsforræderi. **Det, der er gjort fra det kommunistiske partis side nu over for general Hjalff, er det samme, som partiet har gjort ved andre lejligheder, når det ikke har værre ting for.**

Det spreder påstande i håb om, at noget af giftvirkningen vil forblive i folket.”

Hvem var vore forbundsfæller?

Omsider kom Land og Folks advokat, landsretssagfører Chr. Vilhelm Hagens, til orde.

Indledningsvis afviste han kravet om tilsidesættelse af de almindelige retsregler og understregede, at, ”... det var en stor misforståelse at gøre sagen til en politisk sag”. Han erklærede, at han ville føre sandhedsbevis for de fremsatte beskyldninger, hvoraf den alvorligste var beskyldningen om landsforræderi.

Han gennemgik de forskellige straffelovs-paragraffer om landsforræderi, herunder straffelovens § 101, der foreskriver fængsel fra 2 til 12 år til **”den, som under krig, eller truende udsigt dertil, yder fjenden bistand ved råd eller dåd eller svækker den danske stats eller dens forbundsfællers kampdygtighed”**.

I den forbindelse bemærkede han bl.a., at **”der kan være forskellige meninger om, hvem der var vore allierede.”**

”Jeg er tilbøjelig til at tro,” sagde han, **”at mange fremtrædende folk, selv statsministre og højtstående officerer, anså ”beskyttelses (og besættelses) – magten” for vore allierede. Jeg er heller ikke sikker på, at general Hjalff og jeg er enige om, hvem der var vore forbundsfæller.”** **”Den ærlige dansker var ikke i tvivl om, hvem der var ven eller fjende,”** sagde han videre, og gik derefter over til at dokumenterer, hvorledes og hvorfor Danmark efterhånden opnåede allieret status under og umiddelbart efter den 2. verdenskrig.

Hjalff brød aftalen med Frihedsrådet.

Hagens omtalte herefter forholdet mellem hæren og Danmarks Frihedsråd. Han påviste, at der forelå konkrete, skriftlige aftaler, hvorefter hæren underordnede sig Frihedsrådets ledelse, og det var på det grundlag, at general Gørtz blev anerkendt af den allierede overkommando i London som øverstkommanderende for de danske modstandsstyrker.

På den baggrund kunne der ikke være tvivl om, at Hjalff var bundet af aftalen med Frihedsrådet, i hvis kommandoudvalg han oven i købet havde sæde, men ikke desto mindre havde han efter egen erkendelse regnet sig som en slags overkommando over både London og Frihedsrådet, specielt vedrørende den såkaldte skæve våbenfordeling.

Også på dette punkt fremlagde Hagens en grundig dokumentation for, hvilke våben det drejede sig om, hvorledes de var blevet fordelt, og at Hjalff havde det direkte ansvar for, **at de mest aktive modstandsgrupper fik for få eller slet ingen våben, mens officerernes passive ventegrupper, som – i strid med alle aftaler – blev holdt i reserve for at ”genoprette ro og orden”, efter tyskernes fordrivelse fra landet, blev forholdsvis rigeligt forsynet.**

Chikane og trusler

Han berørte derefter, hvorledes den såkaldte ”stab”, der havde Hjalff som leder, **direkte havde forhindret medlemmer af officerskorpset i at kontakte modstandsbevægelsen.** Officerer, der var positivt indstillet til modstandskampen, bl.a. Højland Christensen, på dette tidspunkt Københavns kommandant, blev direkte generet af staben.

På samme tid rådede der en helt anden ånd indenfor marinen, hvor man gjorde alt for at lette arbejdet for modstandsbevægelsen.

På akkurat samme negative måde behandlede staben efterretningstjenesten, der var noget af det vigtigste i modstandskampen, og som de allierede værdsatte højt.

Fra staben med Hjalff i spidsen fik lederen af efterretningstjenesten ordre til at ophøre med at forsyne englænderne med oplysninger om de tyske tropper i Danmark.

Sluttelig berørte Hagens den tidligere organiserede nazist, Schjødt-Eriksen, der af Hjalff havde fået overdraget betydningsfulde opgaver i frihedsbevægelsen. **Når en tidligere nazist – hvis politiske opfattelse Hjalff var bekendt med – blev sat ind i dette arbejde, var Hjalff ansvarlig for, at: ”Frihedsrådet blev udsat for den allerstørste fare”**.

Landsrettens dom blev afsagt den 18. juni 1960, efter en af de mest skandaløse retssager i dansk retsplejes historie.

”Landsretten idømte Land og Folks redaktør tre måneders fængsel, samt en erstatning til Hjalf på 25.000 kroner plus sagens omkostninger. Sagen appelleredes til Højesteret.”

Efterlyst for mord.

Den tidligere omtalte sag mod DKUs formand, Poul Emanuel, blev rejst efter, at vi – Danmarks kommunistiske Ungdom – natten mellem 2. og 3. august 1960, overklæbde hovedstaden med efterlysningsplakater med teksten:

Efterlyst (Foto af plakaten forefindes)

Oberst Svend Schjødt Eriksen

(født 22. januar 1905)

Formodes at være skyldig i mord.

Eftersøgte kan være meget farlig –
da han muligvis har pådraget sig et psykisk chok.

Sidst kendte opholdssted: Østerbrogades Kaserne.
Oplysninger om den efterlyste bedes rettet til politiet.

Danmarks kommunistiske Ungdom

Den 13. oktober fandt det første retsmøde sted i sagen oberst Schjødt-Eriksen versus Danmarks kommunistiske Ungdom. Klog af skade krævede Schjødt-Eriksen intet – hverken bøde eller fængsel – fordi han havde fået ”sin ære krænket” og ”uretfærdigt var blevet hængt ud som gammel nazist og sandsynligvis morder”.

Anklagen lød alene på ulovlig opsætning af plakater. Poul blev i første omgang idømt en bøde på 3000,- kr. Da han ikke havde så mange penge, blev straffen forvandlet til ikke mindre end 60 dages fængsel.

I januar 1961 kom sagen for landsretten, hvor Hagens krævede frifindelse. Det kom han ikke igennem med. Men fængselsstraffen blev nedsat til 30 dages hæfte, som Poul Emanuel afsonede i Vestre Fængsel.

En dag i højesteret. (Anton Nielsen)

Hjalf-sagen nåede til sin afslutning i Højesteret den 9. marts 1961. Få minutter i ni gik vi ind i retslokalet, der, som det havde været under hele sagens forløb, var propfyldt. Far blev anbragt på anklagebænken, ved siden af Hagens. Jeg selv havde sikret mig en plads helt fremme på tilhørerpladserne. Skråt for mig sad modparten på rad og række, klædt på til dagen.

Medaljerne skinnede og blinkede på de brede bringer. Hvad de havde fået dem for, må guderne vide. Men der sad de så: Den lille stabs chef, general og nu fyret hærchef, Viggo Hjalf og den gamle nazist m.m. oberst, Svend Schjødt-Eriksen og deres hovne advokat Christrup, som for god betaling havde påtaget sig at forsvare uretten.

De sad stive som støtter, mens de så koldt lige ud. De eneste gange, de viste følelser – eller hvad man nu skal kalde det – var, når Christrup fik affyret en af sine mange gemenheder mod kommunisterne, Land og Folk og dens redaktør og ikke mindst bladet modige forsvare Chr. Vilhelm Hagens. Det løb mig koldt ned af ryggen. Disse mennesker var i stand til alt. Alt. Intet var dem helligt. De var blottet for menneskelige følelser. Ud af deres kolde, udtryksløse ansigter lyste kun en ting – had. Et uudslukkeligt had til alt, hvad vi havde kæmpet for og troede på.

Jeg vidste, at far, på trods af at han var frygtelig nervøs for det, ville tage ordet til sidst. Han havde et gammelt regnskab – ikke blot med Hjalff og co. – men med Højesteret, som aldrig var blevet gjort op. Jeg vidste, at han havde arbejdet intenst med den tale, intet ord var tilfældigt. Det var ikke en forsvarstale, det var en anklage. Ikke blot mod den allerede detroniserede general, men nok så meget mod det samfund, der, som generalen, sveg dengang det virkelig gjaldt. Han var bleg og frygtelig anspændt, da han – inden sagen blev optaget til doms – fik ordet som den absolut sidste.

”Derfor til slut kun dette:

Det kan ikke udelukkes, at der også efter at Højesteret har talt kan komme nye ting frem i Hjalff-sagen, og det er derfor ikke så heldigt – synes jeg – at domfælde i en sag, der ikke er tilstrækkelig oplyst, men derimod er under fortsat udvikling.

Men dom eller ikke dom, straf eller ikke straf, erstatning til general Hjalff eller ikke erstatning, denne sag er ikke slut. Højesteret kan fælde dom, men Højesteret kan ikke sætte punktum for Hjalff-sagens videre udvikling.

Vi har et gammelt ord her i landet, som dog vistnok ikke er taget med i noter og forklaringer til borgerlig straffelov, men som fortsat lever i det danske folks sprog. Det lyder i al sin enfoldige enkelhed således:

Det man skjuler i sne, kommer frem i tøj!

Det er det, der er i færd med at ske i Hjalff-sagen.”

Den 15. marts 1961 faldt Højesterets dom i Hjalff-sagen. Den stadfæstede Østre Landsrets dom. Tre måneders fængsel til Land og Folks redaktør, 25.000 kroner i erstatning til den nu detroniserede general dertil yderligere 8000, kroner at betale i sagsomkostninger. Det var en meget hård dom, men vi havde ikke forventet os andet. For sidste gang vandrede far i fængsel. Det var begyndelsen til enden. Den 16. december 1962 døde han.

General Viggo Hjalff fik ”silkesnoren”, som man siger i de kredse – det vil sige, at han blev afskediget, han var trods alt blevet en for stor belastning – ikke mindst for den socialdemokratiske regering.

Terror som politisk våben.

Kommunisterne har altid forkastet terrorismen som et acceptabelt middel eller våben i den politiske kamp.

”Man kan ikke nå sine mål om samfundsmæssige forandringer ved hjælp af terrorisme – og det er uanset om den udspringer af venstre- eller højreekstremisme eller religiøs terrorisme, og uanset om man besmykker sine voldshandlinger med politiske ideologier eller religiøse udgangspunkter. Derfor er det af afgørende betydning, at vinde ungdommen for socialismen med saglig og sandfærdig argumentation. For lykkes det, har ekstremisterne ingen til at bære deres våben og sprængstof.”

Men så langt er vi desværre ikke nået endnu. Det er fortsat sådan, at vore fjender gang på gang – vel vidende at det ikke var sandt – har anklaget de kommunistiske partier for at stå bag terrorisme. Det var og er falske påstande uden hold i virkeligheden.

Når det alligevel i en vis udstrækning er lykkedes at skabe det indtryk, at kommunisterne ikke viger tilbage for at bruge terrorvåbnet i den politiske kamp, skyldes det i vid udstrækning, at de forskellige terrororganisationer, som har huseret gennem årene, har omtalt sig selv som kommunister, hvilket de ikke var eller er – snarere tværtimod.

I 60erne og 70erne blomstrede den venstreekstremistiske by-guerilla op i flere vesteuropæiske lande, anført af Rote Armee Fraktion (også kendt som Bader-Mainhof gruppen) i Vesttyskland, De røde Brigader (Brigate Rosse) i Italien og Action Directé i Frankrig.

Udover de venstreekstremistiske grupper var der de ekstreme højreorienterede, fascistiske terrorgrupper, som den italienske "Ordino Nero" – Sort Orden.

Dertil skal lægges de såkaldte "stay behind-grupper" oprettet af CIA- og NATO, som opererede i stort set alle vesteuropæiske lande – inklusive Danmark.

Det var bevæbnede, antikommunistiske grupper – støttet og udrustet fra allerhøjeste sted i Washington – som udgjorde det netværk, der i offentligheden blev kendt som Gladio.

Efterfølgerne – NATOs femte kolonne.

I Europa fandtes (findes?) der som allerede nævnt et terrornetværk, kaldet "Gladio" – benævnelsen for et dobbeltægget romersk sværd. I alle vesteuropæiske lande arbejdede denne terrororganisation i de såkaldte "stay behind-grupper. Paramilitære grupper, som havde til formål – i tilfælde af krig (med Sovjetunionen) – at blive tilbage og gennemføre efterretnings- og sabotageaktioner.

I fredstid var opgaven, med alle midler – også mord – at bekæmpe de kommunistiske partier og andre, som måtte tillade sig at have en anden mening om samfundets indretning, end de ekstreme højrekræfter, som var samlet under Gladios dobbeltæggede sværd.

Gladio var oprette og støttet af NATO og den amerikanske efterretningstjeneste CIA – og bag dem skiftende amerikanske regeringer.

Den 17. marts 1981 ransagede det italienske politi en villa i Castiglion Fibocchi, der tilhørte den kendte forretningsmand Licio Gelli. Her fandt man medlemslisten over en frimurerloge ved navn Propaganda Due – forkortet P2.

På listen stod næsten samtlige ledende politifolk, dommere og italienske efterretningsagenter, der havde været med til at efterforske terrorbombningerne fra august 1969 til august 1980.

De havde – viste det sig – udlagt falske spor og saboteret efterforskningen, hver gang den kom tæt på de egentlige ophavsmænd – et netværk af neonazistiske terrorgrupper, kaldet "Swarze Kapelle" (Det sorte Orkester).

Det var en af disse grupper – Ordine Nuovo (Ny Orden) – og ikke Brigade Rosso, som de fleste havde troet, der stod bag bomben i Bologna, hvor hovedbanegården blev sprængt i luften, og mange mennesker blev dræbt eller såret.

Terrorbølgen fra 1969-80 havde til formål at skabe så store politiske spændinger, at Gelli og hans venner kunne gennemføre et fascistisk kup i bedste latinamerikanske stil. I 1967 havde man – Gladio/NATO og CIA – støttet Oberst-kuppet i Grækenland med planlægningen af kuppet, såvel som aktiv deltagelse i dets gennemførelse. Man kaldte det selv for "spændingens strategi" – "strategy of tension".

Men hvem var så denne Licio Gelli og hans P2-loge?

I et interview med The Scotsman on Sunday trak undersøgelsesdommer Jean-Louis Bruguière trådene tilbage til tiden omkring afslutningen på 2. Verdenskrig, hvor de vestlige efterretningstjenester indrullerede nogle af de værste krigsforbrydere som agenter og spioner.

Bruguière pegede som eksempel på gestapomanden Klaus Barbie, "Slagteren fra Lyon", der havde mindst 26.000 franskmænds liv på samvittigheden, og som i årevis blev beskyttet af den amerikanske efterretningstjeneste, American Counterintelligence Corps, CIC.

Det var CIC, der hjalp Barbie til Sydamerika, hvor han fortsatte som leder af neofascistiske dødspatroljer, indtil han i 1983 blev fanget i Bolivia og sendt tilbage til Frankrig. Men der var mange andre end Klaus Barbie.

Ved krigens slutning tog ledende amerikanske efterretningsfolk som general William H. Draper, Allan Dulles og James Jesus Angleton kontakt til de nazistiske efterretningskredse omkring Abwehr-agenten Paul Dickopf og SS-generalerne Walter Schellenberg, Karl Wolff og Otto Skorzeny.

Mange af kontakterne gik gennem Toscana-området i det nordlige Italien, og her blev Licio Gelli – hjemvendt fra tjeneste hos general Franco i Spanien – og den schweiziske nazist François Genoud, rekrutteret.

Det var ud fra dette netværk, at "rottelinien" blev organiseret til at udsmygle tusinder af højtstående nazister til en "fredelig" pensionisttilværelse i Nord- og Sydamerika. Nazi-formuerne fulgte efter, ved hjælp af "Odessa" og "Die Spinne" netværkerne.

Hundrede af tilbageblevne tyske officerer blev, sammen med italienske fascister og spanske blåskjorter, indrulleret i "kampen mod kommunismen".

I 1956 dannedes det såkaldte "Gladio"-netværk, bevæbnede modstandsgrupper, der, som før nævnt, skulle tage kampen op i tilfælde af en sovjetisk besættelse af Vesteuropa. Licio Gellis P2-loge var en del af Gladio, og sprængstofferne, som Ordine Nuovo anvendte i Bologna, kom fra Gladio og NATO.

Licio Gelli var som nævnt forretningsmand med prominente venner i hele den italienske elite – inkl. daværende premierminister Giulio Andreotti og den dengang unge "lovende" Silvio Berlusconi – samt amerikanerne Alexander Haig og Henry Kissinger, mens disse tjente som USA's udenrigsministre.

Andre vigtige medlemmer af "Gladio" sammensværgelsen var: Paul Dickopf, direktør for Interpol (1968-72), og François Genoud en prominent schweizisk bankmand med særlige kontakter til den arabiske verden. Adolf Hitlers finansielle promotor, rigsbankdirektør Hjalmar Schacht undgik Nürnberg-domstolen, og blev i stedet filialdirektør for François Genouds bank i Marokko.

Gladio et terrornetværk.

Den 20. november 1990 kunne det kommunistiske dagblad Land og Folk – som en af sine sidste handlinger inden intern strid i DKP tog livet af avisen – med henvisning til de tyske aviser Bild am Sonntag og Der Spiegel, løfte endnu en flig af sløret omkring Gladio og stay behind-grupperne – eller som de hedder på tysk; "Bleib Zurück" – på dansk "Bliv Tilbage".

Det fremgik af "Bild am Sonntag", at Gladio på dette tidspunkt fortsat eksisterer, og var i fuld funktion, som en særlig sektion under den tyske efterretningstjeneste – BND – Bundesnachrichtendienst.

Uddybende bekræftede den vesttyske indenrigsminister, at til trods af, at efterretningstjenesten formelt stod under BRD, så var den de facto under NATOs kommando. Han påstod over for avisen, at "sektionen ville blive nedlagt næste forår, da den ikke længere tjente noget formål i en fredens og afspændingens tid." Det lød jo godt. Ja, næsten for godt til at være sandt.

Det var det da heller ikke, i hvert fald ikke hvis man skal tro den tidligere danske krigsminister, Hans Hækkerup, som i en bog i 2003 påstod, at han lukkede den danske Stay Behind gruppe i år 2000. Og da begge dele jo ikke kan være sandt, så man gør nok klogt i at regne med, at de stadig fungerer, og fortsætter deres beskidte og undergravende arbejde mod politiske modstandere.

I "Der Spiegel" var man anderledes klar. Bladet skrev med henvisning til et hemmeligt notat, udarbejdet af en navngiven embedsmand i kanslerembedet, at organisationen har været aktiv i Tyskland (læs Vesttyskland) siden 1959, og stod under kommando af NATOs militære overkommando – SHAPE – i Belgien.

"Bleib Zurück" havde ikke manglet penge. For eksempel var pengene til ikke mindre end 854 avancerede agentradioer til en værdi af 130 millioner D-mark – bestilt hos firmaet AEG/TST i München – uden nogen som helst problemer, blevet bevilget via Forbundsdagens udvalg for hemmelige tjenester.

Enkelte har protesteret. Således anklagede formanden for Den parlamentariske Kontrolkommission Wilfred Pennyer forbundsregeringen for brug af mafiametoder i Gladio-affæren, og for totalt forsømt sin informationspligt over for Forbundsdagen.

Organiseret terror.

På samme tid (1990) pågik der store demonstrationer (i Rom 200.000) mod ledende italienske politikere, som havde forsøgt at sløre deres egne og andres medvirken i Gladios kupforsøg, attentater og mord.

Demonstrationerne rettede sig særlig mod den italienske republiks daværende præsident, Francesco Cossiga og ministerpræsident Giulio Andreotti, som man krævede sat for retten for at have løjet vedrørende deres medvirken i Gladios beskidte virksomhed. Demonstranterne fik som bekendt ikke deres vilje. Sagen slæbte sig af sted. Hele det etablerede politiske liv strittede imod.

Men noget skete der dog. En liste på over 600 gruppeledere og 139 hemmelige våbendepoter var blevet tilstillet parlamentets undersøgelseskommission. "De hvervede" – der alle tilhørte den konservative eller den nyfascistiske fløj – skulle stå i spidsen for grupperne i tilfælde af krig. De udgjorde godt 10.000 mand, der skulle alene beskæftige sig med sabotage og likvideringer". I et tv-interview udtalte den daværende italienske sikkerhedschef Viviani, "at sagen blev koordineret af NATO i 1959."

Samtidig startede to italienske undersøgelsesdommere en undersøgelse af Gladios hemmelige våbendepoter. I et af depoterne havde man fundet otte kilo plastisk sprængstof af typen C4. Højre-ekstremistiske terrorister havde anvendt netop denne type sprængstof, da de i 1972 dræbte tre politifolk ved et bilbombeangreb.

Om nødvendigt: Slå dem ihjel!

I årevis benægtede det officielle Danmark eksistensen af de såkaldte "Stay Behind Grupper". I år 2000 blev det klart, at regeringen alligevel havde kendskab til det CIA- finansierede terrornetværk, da den daværende krigsminister, Hans Hækkerup, som tidligere nævnt meddelte, at han havde nedlagt organisationen.

Gladios virksomhed i Danmark er nu delvis afdækket – men også kun delvist. Ingen ved eksakt om terrororganisationen er død eller bare sover rævesøvn, for at vågne op til "dåd", når chefen i Washington igen trykker på aktiveringsknappen.

Den 24. juni 2002 kunne man i det lille Helsingør Dagblad læse et interview af historikeren Steen Andersen med Niels Frommelt om Gladios virksomhed og "Stay Behind" gruppernes virksomhed i Danmark:

"Et stort lager af sprængstoffer, maskinpistoler, håndgranater og lister over angrebsmål i Danmark hørte under den kolde krig i 1960-erne med til udstyret i det hemmelige efterretningsnetværk, som fandtes frem til 1990-erne," fremgik af de mange og lange samtaler historikeren havde med en af grundlæggerne af det private netværk "Firmaet".

”... Der fandtes 10-12 grupper med i alt op mod 200 personer, som også skulle bekæmpe danske kommunister og venstreorienterede og om nødvendigt slå dem ihjel,” sagde den gamle koldkriger Niels Frommelt.

Frommelt var den ene af stifterne af ”Stay Behind Gruppen” Den anden var Arne Sejr, som var leder af det ekstreme, højreradikale og private spionforetagende ”Firmaet”. I et senere interview – denne gang i Weekendavisen (21/6 2002) – talte han for en gangs skyld rent ud om sit livslange og beskidte arbejde i CIAs og antikommunismens tjeneste:

”I Danmark havde den ”hvilende” CIA-finansierede hær været under opbygning siden 1948 på initiativ af førnævnte private efterretningsorganisation ”Firmaet”. Allerede i 1946 havde den amerikanske efterretningstjeneste OSA (som senere skiftede navn til CIA i 1948) indgået en aftale med den danske efterretningstjeneste om at oprette en hemmelig ”privat” tjeneste, der skulle overvåge og føre psykologisk krigsførelse mod kommunisterne...”

CIA sendte derfor William Colby – den senere chef for CIA. – til Skandinavien for at sætte skub i opbygningen af den hemmelige hær, hvilket fremgår af hans erindringer, Honourable Men – My life in CIA.

”Det hele var velorganiseret under Colby,” sagde Frommelt. ”I sommeren 1955 får jeg villaen på Rosbæksvej (af hvem fortæller han ikke), og i foråret kom den første store sending med amerikanske våben...”

Hvordan kom de amerikanske våben til Danmark?

”De kom hertil på lastbiler, som vel kom fra de amerikanske baser i Vesttyskland. Jeg spurgte aldrig om, hvor de kom fra, og det var vel også ligegyldigt. Lastbilerne kom om natten, og vi bar kasserne ned i min kælder. Der var US-karabiner, maskinpistoler, ammunition, håndgranater og sprængstof. Der var rigeligt af det hele. Vi kunne sagtens starte en ny krig...”

Overvågede og registrerede I kommunisterne?

”Ja selvfølgelig gjorde vi det. Vi var jo en efterretningstjeneste, som arbejdede sammen med forsvaret, politiet og AIC (Arbejderbevægelsens Informations Central). Der blev udvekslet informationer internt mellem de forskellige efterretningstjenester. Jeg deltog i en række møder i det koordineringsudvalg, som sørgede for, at vi ikke alle sammen rendte rundt og lavede det samme. Det skete ret tit, at jeg tog til Politigården med oplysninger, og andre gange gik jeg i deres arkiver for at finde oplysninger. Vi var på god fod med politiet, og de lod mig altid se i deres arkiver. Men de bedste oplysninger om kommunisterne, fik man ikke hos politiet. Forsvaret var i min tid de bedste til at skaffe informationer. Derfor tog jeg tit ud på Vesterbrogade eller Kastellet for at kikke i deres arkiver (Forsvarets Efterretningstjeneste),” berettede Frommelt.

Var efterretningstjenesternes arkiver, de eneste arkiver Firmaet havde adgang til?

”Vi havde også gode forbindelser i AIC (Arbejderbevægelsens Informationscentral) dengang. Jeg var adskillige gange på Rosenørns Alle (LOs daværende hovedkvarter) for at kikke i deres arkiver. Det var Urban Hansen, som havde skaffet os den kontakt.

Urban Hansen var os en god mand, både mens han var hos AIC og senere, da han var overborgmester i København. AIC-folkene var altid meget villige til at hjælpe os. Man kunne altid gå op og spørge om nogle navne på forskellige kommunister. De havde en hel del navne i deres store kartotek, og deres villighed betød, at vi og amerikanerne satte stor pris på dem,” slutter stikkeren og terroristen Niels Frommelt.

Kilder:: Ret og Vrang nr. 33)

slut